

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku B. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.
o istnienie obowiązku ubezpieczenia społecznego pracowniczego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2005 r.,
kasacji wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 31 sierpnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny w P. wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2004 r. (III AUa .../03) oddalił apelację wnioskodawczynie – B. G. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 13 grudnia 2002 r. (XVII U .../02) oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w K. z dnia 1 marca 2002 r. stwierdzającej, że wnioskodawczynie nie podlega od dnia 4 czerwca 2001 r. ubezpieczeniu społecznemu pracowniczemu z tytułu zatrudnienia w Gospodarstwie Rolnym M. i B. J.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 31 sierpnia 2004 r. pełnomocnik wnioskodawczynie zarzucił naruszenie: po pierwsze – art. 83 § 1 k.c. przez przyjęcie, że „zawarta umowa o pracę nie określała istotnych elementów stosunku pracy, o których mowa w art. 22 k.p., a jej celem nie było świadczenie pracy, lecz uzyskanie uprawnień i świadczeń z ubezpieczenia społecznego oraz przyjęciu pozorności w sytuacji, gdy praca była faktycznie

wykonywana”; po drugie – art. 22 k.p. przez przyjęcie, że „umowa o pracę zawarta przez odwołującą nie zawierała istotnych elementów stosunku pracy”; po trzecie – art. 233 § 1 oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. „przez brak merytorycznego ustosunkowania się do zarzutów podniesionych w apelacji, a przez to brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału oraz całkowite zaniechanie wskazania przyczyn, dla których Sąd II instancji odmówił wiarygodności i mocy dowodom przedstawionym przez stronę odwołującą się.” Równocześnie, jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał „oczywiste – bez potrzeby głębszej analizy prawniczej – naruszenie w zaskarżonym wyroku prawa: a) materialnego, art. 83 § 1 k.c. i art. 22 k.p., poprzez błędne zastosowanie, b) procesowego, art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie.” W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego jako części kosztów procesu” lub o „zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie istnienia stosunku ubezpieczenia społecznego odwołującej się jako pracownika zatrudnionego w gospodarstwie rolnym M. i B. J., również przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego jako części kosztów procesu.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację

nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odmową jej przyjęcia do rozpoznania. Wymaganiu temu w żadnym razie nie czyni zadość lakoniczne wskazanie w *petitum* kasacji – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – na „oczywiste – bez potrzeby głębszej analizy prawniczej – naruszenie w zaskarżonym wyroku prawa: a) materialnego, art. 83 § 1 k.c. i art. 22 k.p., poprzez błędne zastosowanie, b) procesowego, art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie.”

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. w związku z art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c. oraz art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) orzekł jak w sentencji.

Teza:

Nie czyni zadość wymaganiu 'przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania' (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) lakoniczne wskazanie na „oczywiste – bez potrzeby głębszej analizy prawniczej – naruszenie w zaskarżonym wyroku prawa: a) materialnego, art. 83 § 1 k.c. i art. 22 k.p., poprzez błędne zastosowanie, b) procesowego, art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie.”